

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
I διώ ερωτευμένοι βρισκότουσαν στον επίγειο παράδεισο, που τον είχαν ξαναβρεί επί τελους! Τον είχαν ξαναβρεί μάλιστα στο κέντρο ενός κόσμου, που ο τρομερός παγκόσμιος πόλεμος τον είχε μεταβάλλει σε κόλαση.

Ζούσαν έξω από όλα, μακριά απ' την πραγματικότητα. Το ιδανικό τους είχε απορροφήσει ολόκληρους. Έμοιαζαν με την αγία οικογένεια κατά τις πρώτες ημέρες του κόσμου. 'Ο Θεός τους είχε συγχωρέσει που είχαν αμαρτήσει ερωτικά, γιατί ή αγαθή τους, αν και είχε θεριφτεί μέσα στο αίμα τους, παρέμεινε πάντοτε άσπληη.

Ζούσαν εκεί ως την ημέρα που έντελως άπρόοπτα, έγινε κάτι καινούργιο.

Αυτό το καινούργιο ήταν κάποια βολή σκιά, που η Πρίσκα άνακάλεσε ένα βράδυ στα μάτια του 'Ιβάν της. 'Ο μέγας δούξ μόλις είχε ξαναγυρίσει από έναν περιπάτο που έκανε στο Καστελλαμάρε. Πριν ακόμα κατέβει από τ' άλογό του και πριν ακόμα τή φιλήσει, ή νέα γυναίκα είδε τη σκιά αυτή μέσα στο βλέμμα του. Τού κάκου εκείνος της είπε γελώντας κι' άνοιγοντας διάπλατα τα μάτια του, ότι δεν είχε καμιά έννοια, ότι δεν του είχε συμβεί τίποτε, ότι ο περιπάτος του ήταν άπεροχος κι' ή βγεία του περιφήμη. 'Η Πρίσκα δεν γελούταν. Δεν γελείται κανείς όταν είνε ερωτευμένος.

'Η νέα γυναίκα άγκάλιασε παράφορα τον μικρό της Ζάν και του είπε :

— 'Ο πατέρας σου δεν σ' αγαπάει. Μού κρύβει κάτι.

'Ο 'Ιβάν άρχισε να γελά ή σαν τρελλός.

— Γελάς πολύ δυνατά. Αγαπημένε μου, του είπε τότε ή Πρίσκα. Το γέλιο σου σέ προδίδει.

'Αλλά, όλη τη βραδείά, ό 'Ιβάν δείχτηκε τόσο τρυφερός και τόσο εθνίμος, ώστε ή νέα γυναίκα προσπάθησε να λησμονήση τη σκιά που είχε διακρίνει μέσα στο βλέμμα του.

"Όταν το άλλο βράδυ, ό 'Ιβάν ξαναγύρισε απ' τον περιπάτο του, ή Πρίσκα τον χτύπησε επί ώφα μέσα στα μάτια.

— 'Η ίδια σκιά πάλι! είπε. Σίγουρα, αυτοί οι περιπάτοι σου δεν είνε και τόσο ευχάριστοι... Άδριο θά σέ συνάδεισω κι' εγώ!

Και πράγματι, τον συνάδειωσε έφικτη. Πήγαν ως τα έρειλια της Πομπηίας και ξαναγύρισαν άργα μέσα στη γλύκα της βραδείας της ναπολιτανικής έξοχης.

— Πέτρο μου, του έλεγε, βλέπω μέσα στην ψυχή σου, όπως μέσα σ' ένα ποτήρι καθαρό νερό... Το παρεμπόδι σήνεφο που περνάει απ' αυτή, αντανακλάται για μένα μέσα στα μάτια σου, σαν σέ καθρέφτη. 'Εδώ και δύο μέρες, ένα σύννεφο υπάρχει στον ούρανό...

'Ο 'Ιβάν δεν της άπάντησε τίποτε.

— Δέν άπάντās! του φώναξε. Δέν άπάντās! Βλέπεις λοιπόν, ότι κάτι συμβαίνει;

— Δέν συμβαίνει τίποτε... Σ' αγαπώ και δεν υπάρχουν για μένα παρά έσύ κι' ό Ζάν, είπε ό 'Ιβάν μ' ένα περιεργό τόνο στη φωνή του.

— Πώς τό λές αυτό!

— Σ' αλήθεια, δεν ξέρω πειά κι' εγώ τί να σου πώ!...

'Εκείνο τό βράδυ, ή Πρίσκα φίλησε πολύ παράφορα τον μικρό Ζάν. Μά κι' ό 'Ιβάν άρχισε να την φιλά με τό ίδιο πάθος. 'Η Πρίσκα τό άντελήφθη αυτό, άναστενάξε και γέμισε τό πρόσωπό της άλλο.

'Ηταν έτοιμη να ξεσπάση σε λυγμούς.

Τή νύκτα δεν κοιμήθηκε καθόλου. Μά είδε ότι κι' ό 'Ιβάν δεν κοιμόταν.

— Τί σ' άλλογίζεσαι; τον ρώτησε. Πότε θά μιλήσης επί τελους, για να τελειώση αυτό τό μαρτύριό μου;

Τότε εκείνος της είπε ξαφνα :

— 'Έχεις δίκιο... Είνε καλύτερα να τό μάθης δια!

'Η Πρίσκα έβλεπε τό μάτια της, περιμένοντας γ' άκούση κάτι τρομερό. Μά αυτό που άκουσε, ήταν τό πιδ τρομερό απ' όλα.

— Μοι προσφέρουν τό στέμμα της Ρωσίας κι' ής αυτοκρατορίας, της είπε.

Δέν χρειάστηκε να της τό έπαναλάβη. Είχε καταλάβει άμέσως τί έσημαινε αυτό. Δεν σάβανε καθόλου κι' άπόμεινε σαν πεθαμένη.

— Είνε τρελλός! έαρρόσθησε ό 'Ιβάν άμέσως, τρομερά άνήσυχος για τη σιωπή της.

Σάπασε λίγο κι' έπειτα είπε :

— Αποκόρατω εγώ!... Σκέψου!... Τους είπα πώς άνειρεύονται. Νά έρχονται έτσι άπλά και να σου λένε με τον φυσικότερο τρόπο του κόσμου : «Είσαι αυτοκράτωρ! Σ' άπεμένουν στην προ-

τείουόα σου!...». Μ' έπασαν τα γέλια μόλις τό άκουσα αυτό! Τί ήθελες να τους πώ; Γέλασα! Κι' έφυγα.

— Μία φορά μόνο τους είδες τους άνθρώπους αυτούς; ρώτησε με τη συνηθένη φωνή της ή Πρίσκα, που φαινόταν σαν νύχεται από πολύ μακριά.

— 'Όχι, τους είδα δύο φορές!...

— 'Α!...

Κι' έπειτα, ξαφνικά, ξεσπάσε σε μία τρομερή κρίση δακρύων. 'Εκείνος την άγκάλιασε κι' άρχισε να την παρηγοή, δοκιμάζοντας ότι δεν σ'άλλογίζεταν παρά μονάχα εκείνη.

— Άπρησέ με να κλάψω! του έλεγε. 'Η ετυχία μας τελείωσε! Τους είδες δύο φορές... Τους είδες δύο φορές... Ξαναγύρισε :

— 'Επρόσε να τους ξαναείδω!

— Ναι!... Ναι!... 'Ω! Πέτρο μου, λατρεύε!... Φτωχό μου παιδί! Δέν θά σέ άφήσουν πειά! Τους άνήσεις... Τους άνήσεις, αφού ξαναγύρισες και τους είδες...

— Σου δοκιμάω, Πρίσκα, πώς έστρεπε να τους ξαναείδω!

— Μά εγώ δεν σου άπευθώνα καμιά μωφή!... 'Εγώ σβόνομαι, χάνομαι μπροστά σ' ένα τόσο μεγάλο πράγμα! Θεέ μου! Δέν ξέρω καν άν έχω τό δικαίωμα να κλάψω!...

Και λέγοντας τό λόγια αυτά, ή Πρίσκα σηκώθηκε, έρριξε ένα τεταύριο στους ώμους της με κινήσεις τρελλής κι' ώρμησε έξω από την κάμαρα.

'Ο 'Ιβάν έτρεξε πίσω της, φοβούμενος καμιά τρομερή καταστροφή. Τήν έπιασε στον γαυρό που βρισκεται πάνω απ' τη θάλασσα του Σορρέντο. Φώναξε ξαλλή : «Παιδί μου!...

Παιδί μου!...» κι' άνατριχάξε σύγκοιμο.

Τότε την πήρε τρυφερά απ' τό χέρι, δέχισαν μαζί τον κήπο και ξαναγύρισαν στο σπίτι. Τον άκολουθούσε σαν ύπνοβάτης. Τήν ώδήγησε έτσι ως την κούνια, όπου κοιμόταν ό μικρός Ζάν.

— Άπλωσε τό χέρι του πάνω απ' τό παιδί και είπε :

— 'Ορκίζομαι στο κεφάλι αυτού του παιδιού, ότι...

Μά δεν μπόρεσε γ' άποτελειώση τη φράση του.

'Η Πρίσκα του άρπιαζε τό χέρι κι' άρχισε να τό φιλά παράφορα, φωνάζοντας μ' έναν άπεριόρατο τόνο :

— 'Όχι! 'Όχι!... Δέν θέλω!... Δέν θέλω!... Μην δοκιμάω τίποτε!... Αυτό θά σου έφερνε δυστυχία!... Πέτρο!... Πέτρο!... Τό παιδί μου κι' εγώ δεν έχουμε καμιά σχέση με τό στέμμα της Ρωσίας!... Δέν είμαστε τίποτε!... Δέν είμαστε τίποτε!... Απομόνησέ μας!... Δέν είμαστε τίποτε!... Τίποτε!... Τίποτε!...

Και άποτραβήχτηκε δολιχίζοντας και ρογγάζοντας :

— Τίποτε! Τίποτε!...

'Ο μικρός Ζάν άρχισε να κλαίη. Τότε ή Πρίσκα πάστηκε απ' τό λίκνο του, σαν ναυαγός που πάνεται από μία σανίδα.

— Δέν έχω πειά παρά έσένα! φώναξε. Δέν έχω πειά παρά έσένα! 'Ω! αγαθή μου!...

Είχε πάρει τό παιδί και τό έσφιγγε στην άγκαλιά της. Τό φιλούσε με τρέλλα και δεν άκουγε πειά ούτε τί της έλεγε ό 'Ιβάν.

Κι' όμως, ό 'Ιβάν της δοκιμάεταν ότι τους είχε διώξει από τον ίδιο όρομο που είχαν έρθει.

Στό τέλος, ή Πρίσκα άποκοιμήθηκε απ' την κατάπληξη και την έξάντληση, κατά τα χαράματα, σε μία γωνία του παρκέτου, όπου είχε σωριασθεί με τό παιδί της.

Τότε ό 'Ιβάν τους πήρε και τους δύο και τους έξάπλωσε στο κρεβάτι. Και ξαγύρτησε κοντά τους, με την καρδιά σπαραγμένη και τό κεφάλι βαρύ.

Π

ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΠΑΛΙ Ο ΡΟΣΤΟΠΩΦ

Τήν άλλη μέρα, ή Πρίσκα δεν άπηθύνη καμιά έρότητα στον 'Ιβάν. 'Ηταν γλωμή σαν τό χέρι και του χαμογελούσε, όπως χαμογελούσαν οι μάργες στο θεό τους, όταν τους έορχιζαν στον Ισίδρομο με τό θηρία. Περιέβαλε με όλες τις φροντίδες τον μικρό της Ζάν και έδειχνε μία υπεράτλη, μία έπέροχη άγάπη προς τον 'Ιβάν.

Μά ούτε κι' εκείνος της ξαναμίλησε γ' αυτά τό τρομερά πράγματα.

Τό βράδυ της πρότεινε να την πάη μαζί του στον περιπάτο, όπως και την προηγούμενη ημέρα. Μά εκείνη άρνήθηκε με γλυκίτητα, προφασισμένη, ότι τό παιδί της είχε άνάγκη της παρουσίας της.

"Ετσι, ο Ίδαν έφυγε μόνος.
 "Όταν τον είδε ν' απομακρύνεται, ή Πρίσκα έφερε το ένα χέρι της στην καρδιά της. Είχε έλπίσει, ήταν βεβαία μάλα για μια στιγμή, πώς δεν θα έβγαυε έξω. Και να πού τώρα είχε φύγει. Η ή γαίνε να ξαναϊδή αὐτούς τους ἀνθρώπους....

"Η Πρίσκα δεν ἀμφέβαλε πιά γιά τή μεγάλη δυστυχία.
 "Αναστράφηκε ἀτελειωμένα κ' έκλεισε τά μάτια της γιά νά μή βλέπη πιά νόση της τίποτε.

"Όταν τ' άνωξε πάλι, είχε νυχτώσει πιά. Κι' ο Ίδαν δεν είχε ξαναγυρίσει ακόμα!..

Πήγε τότε κ' άποθέσει τον μικρό Ζάν στην κοίνα του κ' άπόμεινε έπί ώρα σιωπημένη από πάνω του. Δεν είχε πιά δάκρυα. "Η πηγές των ματιών της είχαν στερέψει. "Όστόσο, μία καινούργια φλόγα τήν έκρίγασε, όταν άκουσε τή φωνή του Ίδαν και κατέβηκε κάτω σαν αὐτόματο, νά τον προλαβίση. Είπε άμέσως ότι τὸ πρόσωπό του ήταν τρομερά άπολασμένο.

Κάθησε στο τραπέζι με μια υπερτάτη κούρασι. Δεν τής έκρινε, ότι του είχε ιδεί μιά φορά άκόμα, μιά τιτελενταία φορά, γιά νά τους διώξη ορίστικά. Έκανε πώς τρώει, μά δεν έτρωγε. Έκαινη δεν ξεκάρφανε τά μάτια της από πάνω του.

Είπε τρομεροί! τής είπε σε λίγο. Και πόσο άναιδείς!... Έλα, πού δεν θα τους ξανασημαντήσω ποτέ πιά! "Αν έπεδιώξα νά τής πώ μιά φορά άνομα, τὸ έκανα αυτό γιατί ἀπειλήσα πώς θα πάρουν πιά νά μού δώσουν τήν επιχορήγησή μου. Καταλαβαίνεις;
 — "Ω! Θεέ μου! Νά ήταν αυτό μόνο! είτε ή Πρίσκα, "Ω! Ίδαν μου.

Και θέλησε νά προσέθει: «Θά έργασθώ!».

Μά δεν είπε τίποτε, γιατί φοβόταν μήπως πετάξει γρήγορα ή έλιπα πού είχε άρχει νά φωνάξη στην καρδιά της.

— "Ελα! τής είπε ο Πέτρος. "Ελα, Πρίσκα, μέσα στην άγκαλιά μου. "Αμφέβαλες γιά μένα! Μ' έκανες νά υποφέρω. Σε συγχωρώ. Μάθε ότι ποτέ τίποτε δεν θα μπορούσής νά μās χωρίσει! Ούτε ή φτωχεία, ούτε τίποσε!

Και ή ψυχή της ένώθησε μέσα στον ίδιο λίκνο.

Καθώς έπιαιναν μαζί μέσα στο δωμάτιο, πού ήταν έμπρός άτ' το δικό τους κ' άπου κοιμήταν ο μικρός Ζάν, είδαν έξαφνα τὸ λίκνο κενό!

Στήν άρχή δεν έδωσαν καί τόση σημασία στο πράγμα, γιατί φαντάστηκαν πώς ή παρामीνα είχε πάρει τὸ παιδί μαζί της, μά τὸ κάκου τήν άναζητήσαν παντού. "Η παρामीνα άποπειράζε και υπέθεσαν πώς είχε φύγει, παίρνοντας τον Ζάν μαζί της, γιατί και τὸ παιδί δεν βρισκόταν πουθενά.

Αὐτὸ πὸν περιγράφουμε ψυχρά εδῶ, αὐτὴ ή άναζήτησις τοῦ μικροῦ Ζαν από τὸν ξεπελασμένο πατέρα του κ' από τήν μητέρα του πὸν παραληρούσε, ήταν ένα πράγμα άδύνατο νά περιγραφῆ, γιατί ή ἀτελειωσις τους ξεπερνούσε τὰ όρια τοῦ ἀνθρώπινου πόνου.

"Έφαγα, ο Ίδαν φώναζε με φωνή στριγγή:
 — Αὐτοί μās τὸ έκλεψαν!

"Η Πρίσκα κατέλαβε άμέσως. "Ηξερε γιά ποιούς της μιλούσε.

— Ναι! Ναι! προσέθεσε ο Ίδαν σε λίγο. Είν' αυτοί! Θέλησαν έτσι νά σ' έκδικηθοῦν! Θά μās επιστρέφουν τὸ παιδί μας, ή θά τους σκοτώσω όλους και θά τους άποπιάσω τήν καρδιά με τὰ δόντια μου!

"Έτρεξε άμέσως στην κάμαρά του κ' άρπάξε ένα περιστρόφο. "Η Πρίσκα τον χίτηζε άκίνητη, έπαναλαλιβάνοντας μηχανικά:

— Γρήγορα! Γρήγορα! Κι' εγώ θέλω ένα περιστρόφο! Κι' εγώ θέλω ένα περιστρόφο, γιά νά τους σκοτώσω όλους!... "Όλους!... "Όλους!...

"Ο Ίδαν, ο όποιος άναγκάσσε αγά-αγά τήν ψυχραμία του, προσπαθούσε τώρα να τήν καθιστάσει.

— Ξέρεις, τής έλεγε. Δεν θα τὸν κάνουν κακό. Θέλησαν μόνο νά με φοβηθίσουν! Μου είγαν πει, ότι δεν έκανα καλά νά τους διώξω... ότι θα μετανουόσα γρήγορα. Τώρα καταλαβαίνω... Αὐτὴ τήν έκδικησις προετοιμάσαν. Είνε άθλιοι! Μά, άκούε, θά τους ξαναπάρω τὸ παιδί μας άμέσως...

— "Ω, ναι!... "Αμέσως!... "Αμέσως!... Πρότει!... "Αν δεν τὸ ξαναϊδῶ άπόψε, θα πεθάνω!... Πῶς δεν πέθανα κιάλας.

Είχε βγει πιά έξω στον δρόμο. "Η Πρίσκα δλόλιζε τόσο δυνατά, φωνάζοντας: «Ζάν!... Πού είσαι, μικρό μου Ζάν!». Όστε οϊ δικαστήται των γειτονικών έπαυσεων είχαν τρέξει και τους είχαν περιστοιχίσει.

"Η Πρίσκα τους ρωτούσε όλους:
 — Μήπως είδατε τὸ παιδί μου! Μου τὸ έκλεψαν!...

Μά κανείς δεν τὸ είχε ιδεί και κανένας δεν ήξερε τί νά της άπαντήση. Βλέποντας όμως αὐτὴ τή μητέρα νά κλαίη, όλος ο κόσμος έκλαιγε.

"Ο Ίδαν έκέτευε νά τους βροῦν ένα αυτοκίνητο, μιά μοτοσυκλέτα. Βρισκόνοσαν πιά στο δρόμο τοῦ Καστελλαμάρε, όταν ένα αυτοκίνητο φάνηκε μακριά, τρεχόντας μ' όλη του τήν ταχύτητα πρὸς τήν Νεάπολι. Μόλις τὸ είδαν από πέρα, άρχισαν νά φωνάζουν στο σωφὲρ καί στάθηκαν στη μέση τοῦ δρόμου, γιά νά τον άναγκάσουν νά σταματήση.

Τὸ αυτοκίνητο ήταν άδειανό. "Ο Ίδαν άδειασε τες τσέπες του μέσα στα χέρια του σωφὲρ, ο όποιος δέχθηκε νά δηγήση αὐτούς τοῦς τροχίλους στο Τόρε-ντέλ-Γκρέκο.

— Έκει βρίσκονται; ρώτησε με φωνή πὸν έτρωσε από άγωνία ή Πρίσκα.

— Ναι! Βλέπετε; Δεν βρίσκονται μακριά! Σε δέκα λεπτά, θα βρισκόμαστε εκεί!...

"Η Πρίσκα προσεγγόταν δυνατά γιά τὸ παιδί της. Δεν έλεγε πια διω λέξεις, πάντοτε τες ίδιες: «Θεέ μου! Θεέ μου! Θεέ μου!...». Και κατεβούχθηκε με τὰ μάτια της τον δρόμο, πὸν τὸν φώτιζαν τὰ φανάρια του αυτοκινήτου.

Μόλις έβλεπαν κανένα όμιλο ἀνθρώπων, λιποθυμούσε από έλπίδα κ' έβάζε τὰ χέρια της στο στόμα της γιά νά μή ξερανησῆ. Σε λίγο έφτασαν στην άπότομη άκτὴ τοῦ Καστελλαμάρε, πὸν είνε γνωστή ως τὸ φαντεβὸ δλων των ἀτελειωμένων, δλων έκείνων πὸν θέλουν ένα γρήγορο θάνατο και πὸν προσφέρουν τὸ κορμί τους θυσία στα κύματα.

Έκει, σ' αὐτὴ τήν άκτὴ, ήταν ο τάφος τής Γκαρτσιέλλας, πάνω άτ' τον όποιό έκλαιγε ένας μεγάλος κορητής. Σε λίγο θά έφρασε όλος ν' άνοήσουν στο ίδιο μέρος και τὸν τάφο τής Πρίσκα. Τὸ ίδιο βράδυ σήματα θα γινόταν αὐτό, αν γούσε άτ' το Τόρε-ντέλ-Γκρέκο με τὰ χέρια άδειανά. Ο΄ έπιουν τὰ χέρια της πάνω άτ' τήν άδυσία και θάπερτε μέσα στη θάλασσα, βυζίζοντας μιά δυνατὴ κραυγὴ άγάπης γιά τον Ίδαν.

Μιά φράσις τοῦ Ίδαν χίτησε έκείνη τή στιγμή στ' αὐτιά της:
 — "Αν δεν μās δώσουν τὸ παιδί άμέσως, έλεγε, θ' άνατινάζω στον άέρα τὰ μαλιά τοῦ Ροστοπόφ!

— "Α! Θεέ μου! φώναζε ή Πρίσκα, "Όστε ο Ροστοπόφ μās έκλεψε τὸ παιδί μας! Τότε όλα τελείωσαν! "Όλα τελείωσαν! Ποτέ δεν θα θέληση νά μās τὸ δώση πίσω!

— Σάπα! Είσα τρολλή!...
 — "Ω! ναι! Τρολλή!... Τρολλή!...

Σοῦ λέω πὸς θα φάω με τὰ δόντια μου τήν καρδιά αὐτοῦ τοῦ τέρατος!...

"Ηταν τρομακτικὴ νά τὴ βλέπη κανείς.

— Θά μās δώση τον Ζάν άμέσως! τής είπε ο Ίδαν. Μας τον πήρε μονάχα γιά νά με φοβίση. Τὸν είγα πει, ότι δεν θα ξαναγίγαναι νά τον ιδῶ, ότι δεν ήθελα νά τον ξαναϊδῶ! Κι' έκείνος μού άπάντησε: «Θά τὸ δοῦμε αὐτό. Θά ξαναμαιλήσουμε σε λίγο». Βλέπετε πόσο είνε άπόλο; Μας πήρε τὸ παιδί, γιά νά μ' έξαναγκάση νά τον ιδῶ νά τὸ ζητήσω. Και θά μὸν τὸ δώση, άφοῦ πρώτα μὸν πει, ότι δεν θέλησε ν' άνοήσω ως τώρα. Νά πιά είνε ή αλήθεια. Είνε φρικτὴ βέβαια, μά δεν είνε και τόσο τρομακτικὴ, όσο φανταστήκαμε.

»Τί μπορεί νά κάνη στο μικρό Ζάν; έξακολούθησε ο Ίδαν. Τίποτε. Δεν θα θέληση ποτέ νά τον σκοτώση. Δεν είν' έτσι;

— "Α! "Α! ούόλαζε ή Πρίσκα. Νά τον σκοτώση!... Νά τον σκοτώση!... "Όχι!... "Εν τούτοις δεν φαντάζομαι νά ύπόχη στον κόσμο τέρας, πὸν θα μπορούσε νά κάνη κακό σ' αὐτὸ τὸ παιδί! Είνε τόσο όραιο! Θεέ μου! Ζάν μου! Είνε τόσο όραιο! Μά άκουσε αὐτό... "Ο Ροστοπόφ είνε πολύ γνωστός γιά τὸν χαρακτήρα του... Είνε ο τελευταίος βαγιάρος! Κανείς δεν τὸν αντίσταθηκε ποτέ. Δεν θα θέληση νά σοῦ επιστρέψη τὸ παιδί, αν δεν δεχθεις νά τον ακολουθήσης στη Ρωσία. Είνε πολύ άπλό αὐτό. Βλέπω τώρα καθαρά τὰ πράγματα. Μονάχα εἰσεϊ οϊ διω, τὸ παιδί κ' εγώ, σε κρατάμε εδῶ! Πρότει νά τὰ περιμένουμε όλα άτ' αὐτὸ τὸ τέρας! Πιά νά πραγματοποιήση τὰ σχέδιά του, θα ήταν ικανός νά σπουήση σε πωριά τὰ ίδια του τὰ παιδιά. Μά αν δεν σοῦ επιστρέψη τον Ζάν άμέσως, θα τον σκοτώσης στη στιγμή σαν σάλιο. "Ετσι θα ξαναβροῦμε τον Ζάν, γιατί οϊ άλλοι θα φοβηθοῦν!...

— Θά πάμε στην άστυνομία, αν παρουσιασθῆί άνάγκη, τής άπάντησε ο Ίδαν. Αὐτοί οϊ άνθρωποι νομίζουν πὸς βρίσκονται ακόμα στον τόπο τους κ' ότι μπορούν νά κάνουν ότι θέλουν!...

— Δεν έχουμε άνάγκη άτ' τήν άστυνομία! "Η θά σοῦ δώση τὸ παιδί άμέσως ή θά τον σκοτώσης!

Είγαν περάσει πιά τήν πεδιάδα τής Πομπήας κ' είγαν υπεϊ στον άτελειωτο δρόμο τοῦ Τόρε-ντέλ-Γκρέκο.

"Έφαγα, ο Ίδαν διέταζε τὸ σωφὲρ νά σταματήση και είπε στην Πρίσκα:

— "Εδῶ είνε!

Είγαν φτάσει στους κήπους μιάς βίλλας, τής όποιας μερικὰ παρθάρια ήταν φωτισμένα.

— Προμένε μέσα στο αυτοκίνητο. Σοῦ ύπόσχομαι νά ξαναγοῦσω σε λίγο με τὸ παιδί.

(Ακολουθεῖ)

